

1
LINDA

Increïble, però cert: deu mesos en arrere els meus límits geogràfics eren tan escarransits que em fa vergonya recordar-los. València pel nord, Gandia pel sud i per l'est Eivissa, gràcies al viatge de fi de curs de 2n d'ESO. Quant a l'oest, Alzira, ja que vaig nàixer a l'Hospital de la Ribera.

I de sobte a voltar món: França, Itàlia, Anglaterra, Txèquia, Austràlia... Fins a arribar a Qatar, on d'ací a uns pocs minuts tindrè la prova de foc. Començarà el primer Gran Premi de la temporada i m'estrenaré com a pilot internacional de motociclisme. Serà en la categoria de Moto3 i eixiré des de la quarta línia de la graella; en els entrenaments oficials he aconseguit només el tretzé lloc. Amb tot, estic segura que hi faré un bon paper. Tenint un mànager com Roger, seria un pecat quedar malament.

Fa uns mesos estava repetint 4t d'ESO en horari nocturn i veia el futur més negre que el carbó. Les matemàtiques no m'entraven ni amb calçador. I quan dic matemàtiques em referisc també a les naturals i a la física i química. Això significava que, en el millor dels casos, en qüestió de deu anys podria ser una altra llicenciada en lletres aturada.

Això, o la més intrèpida collidora de taronja, exposada ara i adés a les inclemències de l'oratge: pluja, fred, humitat... Una altra eixida que tenia era la fàbrica de cadires. Vuit hores diàries dreta –flagrant paradoxa!– en la cadena de muntatge i cap a casa, que no ha estat res. Així, un dia i un altre fins a la jubilació.

Si aquest treball no m'apanyava tampoc, ja sabia a què em dedicaria: faria feines per les cases, que és també una tasca la mar de creativa i gratificant.

De tota manera, no cal ser tan pessimista. Com que en pocs anys construiran ací al costat, a Cullera, el Manhattan del Xúquer, els diners ens plouran del cel i anirem tots amb limusina. Qui té fam somia pastissos.

Als meus pares no els havia afectat massa la crisi, almenys mantingueren tots dos el lloc de treball. Ella era cuinera, sense contracte, en un bar de carretera. Mon pare, contràriament, era autònom. Tenia un taller de reparació de motos i, quan la feina fluïxjava, es dedicava a restaurar-ne d'antigues. La clientela del primer apartat era bàsicament favarera, però per a l'altra comesa li portaven andròmines de tot arreu. Moltes vegades no n'hi havia prou a restaurar-les, sinó que aquelles motos necessitaven, clar i ras, una resurrecció. Però ell no tenia mai un no per a ningú i s'hi feia de valent. El mal era que tot el que tenia de bones mans per a treballar ho tenia de pàmfil a l'hora de fer les factures, i les hores li eixien per quatre cèntims. Ara bé, jo hauria signat de seguida per tenir el dia de demà algun poder adquisitiu, encara que fóra tan humil com el d'ells.

Sense eixir-nos-en del tema laboral, he de dir que jo ho intentava, però era evident que havia heretat la *sort* paterna

i materna a l'hora de guanyar-los a cabassades. En poques paraules: era la corresponsal del *Levante* a Favara. Aquesta ganga no m'havia tocat en cap tómbola, sinó que me l'havia cedida, sense dret a devolució, el meu cosí Pasqual. Ell és sociòleg, però era tan difícil trobar feina de la seua especialitat que ho havia deixat córrer i s'estava preparant a consciència les oposicions a policia autonòmic.

És cosí germà meu, ja que mon pare i sa mare eren germans. Des que va morir ella, feia vuit o nou anys, venia molt per casa.

Quant als honoraris de la corresponsalia, millor no parlar-ne: en canvi que tot el món tinguera la més puntual i detallada crònica de l'actualitat favarera, em regalaven la subscripció gratuïta al diari i gràcies. També és de veres que, si mai aconseguia col·locar un titular en portada, m'enviaven un xec de 50 euros a fi de mes.

Encara no feia tres mesos que era al peu del canó que em vaig donar a conèixer amb una col·laboració la mar d'esperpèntica. Era el reportatge de l'atracament frustrat a un banc local. Res més que el director va foragitar de l'oficina els dos atracadors a colps de panxa. Al carrer els esperava un tercer lladre al volant d'un cotxe i fugiren.

Jo me'n vaig assabentar i hi vaig acudir per entrevistar l'heroi, que, panxacontent, m'explicà fil per randa la temerària gesta estomacal.

Segons que sembla, la lectura de la meua crònica provocà atacs d'hilaritat a molts lectors del *Levante*. A més, va ser reproduïda en molts diaris i fins i tot se'n feren ressò algunes televisions i ràdios. Del Facebook, no us en dic res perquè no m'agradaria que em prenguéreu per una vanitosa.

Tant de rebombori es va veure recompensat per la felicitació telefònica del director, que m'encoratjà a continuar al peu del canó en el món del periodisme. També em va regalar, tot s'ha de dir, un mòbil d'última generació amb què vaig ser l'enveja de tots els amics i coneguts.

Però què voleu que us diga? Jo no em veig escrivint notícies locals la resta de la vida. Si per una d'aquelles em fera un lloc en aquest ofici, el que m'agradaria realment seria fer reportatges de països llunyans i entrevistar persones importants i enrotllades. Conèixer-les personalment, preguntar-los coses amb substància i plasmar en el paper o als mitjans audiovisuals no només el seu vessant professional, sinó també l'humà. Quina emoció si algun dia puc entrevistar el meu ídol Kenny G!

En fi, ja tarde massa a revelar que toque el saxo a la banda del poble i que estic matriculada en cinqué curs al conservatori de Cullera.

També cante. Mentre em dutxe, als festivals de fi de curs de l'escola i de l'institut i quan vaig de festa amb les amigues. Tots diuen que tinc una veu molt bonica, i els professors de música hi afegeixen que molt educada. Ja veureu quan em presente a un concurs televisiu d'aficionats i el guanye!

Com que m'he estés més del compte referint les meues facetes periodístiques i musicals, ara hauré de passar de puntetes per damunt de les altres dues aficions que tinc.

Do you speak English? Ací la xica és un crac. De veres: és l'única assignatura en què he tret excel·lents des de 1r d'ESO. El mèrit no és tot meu, ja que dispose dels serveis en exclusiva d'una magnífica professora particular. Parle

de Rosa, la meua companya de saxo a la banda. Estudia quart de filologia anglesa a la facultat i, com que els dies lectius viu a València, no pot assistir als assajos musicals. Llavors ens reunim dues horettes dissabte i diumenge i intercanviem com a bones amigues els aprenentatges que hem fet entre setmana. Així, si jo alimente la seua sensibilitat artística amb una exhibició desbocada de fuses i de semifuses que la fan caure de cul, ella em retruca amb unes *question tags* tan enrevesades que em fan eixir fum per les orelles. *My God!*

L'altra gran passió meua és fer esport, molt d'esport: curses populars, ciclisme de muntanya, alguna sessió de natació a la piscina de Sueca, un poc d'alpinisme, senderisme... Fins i tot em deixe caure de tant en tant per l'acadèmia de ballet del poble, ja que quan era més menuda hi vaig anar cinc o sis anys seguits.

Crec que només em falta dir que em diuen Linda; Linda com a Linda Evangelista. A més, tinc una cara molt semblant a Cindy Crawford, amb la piga al llavi i tot; i, si fóra un poc més alta, el meu tipet tindria molt poc a envejar al de Claudia Schiffer. Sí, ja sé que, en el cas que aquests noms us sonen, les considerareu tres carrosses, però quan ma mare estava embarassada eren les tres *top models* més glamuroses de les passarel·les internacionals. I ella, que vol atribuir-se en exclusiva el mèrit del meu físic, diu que només feia que mirar-les en les revistes del cor i pensar en elles del matí a la nit des que va saber que tindria una xiqueta. El cul, no em diu a qui el mirava, però sospite que a Naomi Campbell. Jo no crec en aquestes supersticions; ho he apuntat a títol anecdòtic només.

Ah, tinc dèssset anys i la meua vida i els meus interessos eren com els de qualsevol xica d'aquesta edat, abans que Roger i companyia no em feren entrar el cuquet de la velocitat i em deixaren completament al·lucinada.